

Recensie NRC **Familiespel** ★★★

Komedie 'Familiespel' toont de horror van het samengestelde gezin

Mede door het lekker vettige spel van de vier acteurs, die hun personages met bakken plezier én mededogen vormgeven, is 'Familiespel' een aantrekkelijke, vrolijke toneelsatire over de „happy extended family”.

Foto Annemieke van der Togt

Dreigende donderslagen, een unheimisch kasteel ver weg in Schotland, een mysterieus spook waar voortdurend aan gerefereerd wordt – het valt allemaal in het niet bij de échte horror die centraal staat in *Familiespel*: namelijk het samengestelde gezin dat voor het eerst samen Kerst doorbrengt en vastbesloten is er een paar „heerlijke, harmonieuze dagen” van te maken. Brrr.

Centraal in deze nieuwe toneeltekst van Marijke Schermer staan Elisabeth en Nicolaas (Jacqueline Blom en Mark Rietman): lange tijd in meer en vooral mindere mate gelukkig getrouwd, nu met wederzijds genoeg uit elkaar. Alleen hun nageslacht bindt hen nog. En dat vakantiehuisje in Schotland, waar ze iets mee moeten. Vooruit: én een gedeeld verleden, dat je niet zomaar van je afschudt. Hun nieuwe partners (Bas Hoeflaak en Annick Boer) hebben met goede bedoelingen koffers en vliegtuig gepakt, om uiteindelijk vooral als pionnen te dienen in een potje echtscheidingschaak dat nog niet helemaal bleek afgerond.

Ongemak

Tot zover een vermakelijk maar weinig origineel familiedrama in huiskamersetting, zoals theaterauteurs als Peer Wittenbols, Maria Goos en Rob de Graaf er tal van schreven. Tikje actueel, maar vooral lekker universeel. Schermer weet in haar dialogen het ongemak vaak optimaal uit te buiten en de pijn van haar personages in fraaie observaties te traceren: „We laten elkaar ons eigen ongeluk. Of desnoods ons eigen geluk.”

Bovendien heeft *Familiespel* nog een leuke troef: de acteurs spelen niet alleen volwassenen, maar ook de vier kinderen die door hun ouders zijn meegesleept. Die kinderen sluit je meteen in je hart, zo treffend worden ze vertolkt: van de stuursheid van Blom als bozige prepuber Jacky en de behoefte om het goed te doen van haar broertje Pjotr (Rietman), tot de onbevangen welwillendheid van Mollie (Boer) en het standaard-angstige van de zevenjarige Lex (Hoeflaak).

De volwassenen ontpoppen zich steeds meer als een stel grote kinderen

Terwijl zij elkaar eerst nog kinderlijk plagen, maar uiteindelijk daadwerkelijk verantwoordelijkheid voor elkaar dragen, ontpoppen de volwassenen zich steeds meer als een stel grote kinderen. Schermer stapelt ondertussen onthulling op verwikkeling, waardoor de voorstelling gaandeweg aan geloofwaardigheid en spanning inboet. Sommige gimmicks – zoals het kennismakingsspel met persoonlijke vragenkaartjes – worden te lang uitgebuit. En het einde is zo abrupt, dat het lijkt alsof de slotscène van het script nog ergens in een hoek van het repetitielokaal ligt te verstoffen.

Maar mede door het lekker vettige, goed getimedede spel van de acteurs, die hun personages met bakken plezier én mededogen vormgeven, is *Familiespel* een aantrekkelijke, vrolijke theatersatire over de „happy extended family”.